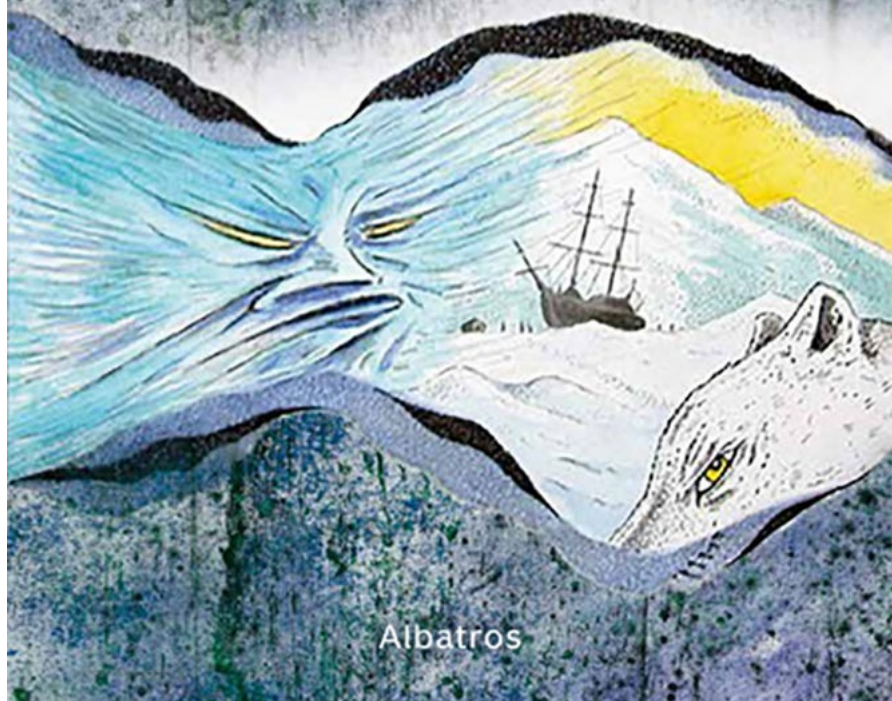


MARTINA DRIJVEROVÁ

DUCHOVÉ

NA MÉ LODI



Albatros

Duchové na mé lodi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.albatros.cz

www.albatrosmedia.cz



Martina Drijverová

Duchové na mé lodi – e-kniha

Copyright © Albatros, 2016

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

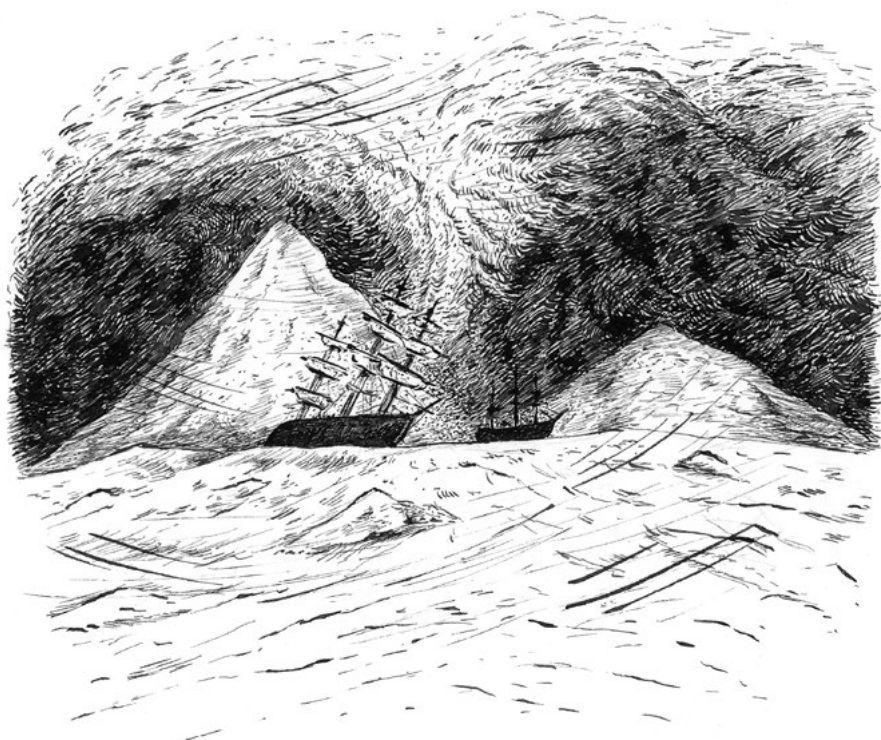
ALBATROS  **MEDIA a.s.**

MARTINA DRIJVEROVÁ

DUCHOVÉ NA MÉ LODI

Ilustroval Vojtěch Otčenášek

Albatros



© Martina Drijverová, 2016

Illustrations © Vojtěch Otčenášek, 2016

ISBN tištěné verze 978-80-00-04315-9

ISBN e-knihy 978-80-00-04346-3

1.

Jsou tady. Slyším je! Chodí po palubě, nařikají. Duchové. Duchové jsou na mé lodi! Říkal jsem Margaret, že má na vyvolávání duchů zapomenout. Je to přece podvod. Ale když přijdou sami...?

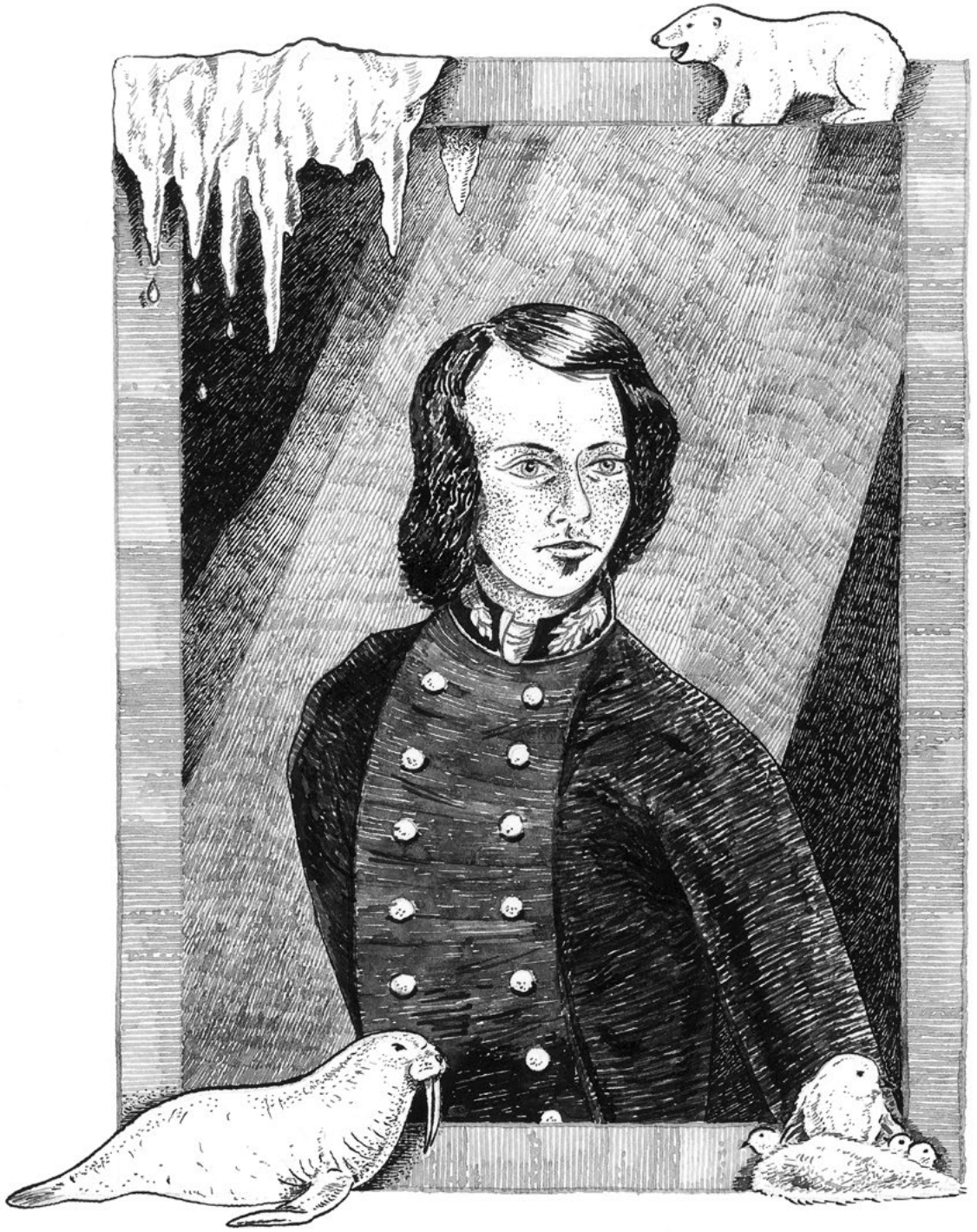
Třeba se mi to jen zdá. Mám horečku. Jenže ti muži skutečně zemřeli. Kvůli mně. Kvůli mému snu. Chtěl jsem být první, kdo dosáhne severního pólu. Jako první jsem se k němu také vydal!

Elisha Kane se obrátil na lůžku.

Nesmím být nemocný. Musím dovést loď domů, pomyslel si. Musím ukázat světu, co dovedu... Jsem vyvolený, jsem ten, kdo stále kráčí kupředu!

Byl ctižádostivý. Nejstarší ze šesti synů bohatého právníka z amerického Jihu. Měl být inženýrem, ale revmatická horečka změnila jeho plány. Začal studovat medicínu. A stal se lodním lékařem.

První práci získal díky otci. Expedice do Číny! Pak následovaly další cesty: Brazílie, Cejlon, Borneo, Sumatra. Řecko, Súdán, Núbie. Navštívil evropská města, navštívil



Západoindické souostroví. Na Filipínách sestoupil do kráteru činné sopky Taal.

A pak se zúčastnil mexické války. Bojoval na pobřeží Mexického zálivu. Touha po dobrodružství ho hnala stále kupředu.

Za objevy, za poznání tvrdě zaplatil. Prodělal tetanus, nakazil se morem. Mexické kopí mu proklálo bok. Trápily ho i další nemoci, především se stále vracela revmatická horečka. Ale vůle něco dokázat ho vždycky postavila na nohy.

Bylo mu třicet let, když se přihlásil jako lékař do americké arktické expedice. Tato výprava měla pátrat po zmizelém kapitánu Franklinovi a jeho lodích. Franklin plul severozápadní pasáží kolem horního okraje Kanady. Tam někde zřejmě jeho lodi zmizely.

Velitel arktické výpravy, poručík Edwin De Haven, se novému lékaři skrytě posmíval. Takový slaboučký skrček... Jenže ten drobný muž měl víc vytrvalosti než mnozí siláci. A touha dokázat světu i sobě, že je někým výjimečným, v něm stále narůstala.

Pátrací výprava poručíka De Havena nebyla úspěšná. Lodě uvázly v ledu, zimu pak musely přečkat bezcílým popojížděním v Lancasterově průlivu a Baffinově zálivu. Nakonec se vrátily do New Yorku, bez jediné zprávy o kapitánu Franklinovi.

O něm však neustále hovořil Kane. Tvrdil, že Franklin určitě změnil směr cesty, že se plavil na sever. A kdyby byly prostředky na další výpravu...

Peníze se našly. Loďařský magnát Grinnell, kterému se pro rychlé zbohatnutí přezdívalo „Rybí konzerva“, také toužil po slávě. Zbohatlík, jenž se chtěl stát členem „vyšších kruhů“ byl ochoten financovat novou výpravu. Pátrání po Franklinovi je přece ušlechtilý čin, tím si získá prestiž a uznání.

Přispěli i jiní: pan Peabody z Londýna a Americká zeměpisná společnost. Válečné námořnictvo poslalo Kaneovi deset mužů.

Výprava měla pátrat po Franklinovi. A také objevovat nové ostrovy, zálivy... Ty pak pojmenovávat po těch, kdo mají na expedici zásluhu. Kane doufal, že expedice objeví „otevřené polární moře“ – tamtudy by bylo možné dosáhnout severního pólu...

O záměru své cesty Kane s nikým nemluvil. Jen on věděl, že o Franklina nejde. Jeho cíl je jasný: on, Elisha Kane, bude prvním člověkem, který stane na severním pólu! Jak pyšná na něj pak bude Maggie...

2.

Maggie. Margaret Foxová. Bylo jí pouhých třináct let, když se do ní Elisha Kane, tehdy student medicíny, bezhlavě zamiloval.

Byl zoufalý, truchlil nad smrtí Williama, svého nejmladšího bratra. A Maggie dovedla nalézt slova útěchy.

Nejen pro něj! Sestry Foxovy, Margaret a Kate, měly úžasný dar: dovedly spojit živé s mrtvými. Aspoň to tvrdily.

Dcerky chudého farmáře se s rodiči a starší sestrou nastěhovaly do domu se špatnou pověstí. *Straší v něm*, říkali místní lidé.

Pana Foxe však zajímala jen cena farmy – a ta byla nízká. Na duchy nevěřil. Pod střechou hvízdá vítr, v domě vržou podlahy. To jsou ta strašidla!

Jenže Kate a Margaret začaly v noci chodit po domě.

„Je tu pan Splitfood, muž s kopytem,“ říkaly. „Po půlnoci přichází, hovoří s námi. A přivedl k nám ducha člověka, kterého v našem domě zabili.“

Historika zněla pravděpodobně. Před pěti lety totiž z obce zmizel beze stopy židovský podomní obchodník Charles B.

Rosma. Naposledy ho viděli právě u domu, kam se rodina Foxova nastěhovala.

Dívky tvrdily, že se dokáží s duchem zavražděného dorozumět. Duch nemluví, ale ťuká a klepe. Jedno klepnutí znamená a, dvě b, tři c... Když se písmena sečtou, dostanete jasnou zprávu. A tu ony teď mají: tělo je zakopané ve sklepě...

Přišli sousedé, začali pátrat. A ve sklepě našli úlomky kostí. Byly lidské? Nikdo to nezkoumal. Dívky, které se domlouvají s mrtvými, se proslavily.

Nejstarší sestra, Leah, dokázala jejich schopnosti přeměnit na peníze. S pomocí rodinných přátel Parkerových začala pořádat seance. Spiritistické seance, na nichž Kate a Maggie vystupovaly. Kdo by se nechtěl zeptat, jak se drahým zesnulým daří? Jsou v nebi? Snad v očištcích? Nebo – probůh – dokonce v pekle?!

Farmářským dcerkám se dařilo pozůstalé uklidňovat. A peníze se jim jen hrnuly. Spiritismus ovládl Ameriku. Jeho stoupenců bylo nakonec osm milionů.

Elisha na Margaretiny seance docházel, když se jí dvořil. Ale pak si uvědomil, že jeho rodina, pyšná na své společenské postavení, mu nedovolí oženit se s dívkou, která vystupuje jako v cirkuse.

Její pověst je nevalná: žije v hotelích, cizí muži mohou procházet kolem její postele, pokládají ruce na opěradlo křesla, v němž sedí. Obě sestry také tajně pijí víno.

Co dělat? Musí Maggii změnit, vychovat ji, aby byla hodná jeho rodiny i Elishy samého. Psal jí láskyplné dopisy. Ale



ty se časem změnilý v nabádání: *Váš život je horší než špatný, jste hříšná. Přiznejte, že vaše spojení s mrtvými je klam...*

Margaret se nakonec přiznala. Zvuky duchů vyluzovaly se sestrou, nejprve za sebou tahaly jablko na řetízku, skákalo to a rachotilo...

Při seancích luskaly klouby nohou pod dlouhými sukňemi. *Byly jsme děti, hrály jsme si, chtěly jsme jen postrašit matku. Ale pak se vše seběhlo tak rychle...*



Seancím je konec. Ale lidé přiznání nevěří, je přece tolik důkazů, že skutečně s mrtvými mluvili! Spiritismus kvete dál.

Maggie se snaží, aby byla Elishy a jeho rodiny hodna.

Stává se římskou katoličkou. Chce chodit do školy, ale Kane ji raději umístí v rodině Turnerových v Pennsylvánii. Tam se má stát „správnou ženou“. Učí se francouzsky, německy, hraje na klavír.

Elisha na ni dozírá. Píše pro ni *Myšlenky, které by měly být tvé, Margaret Foxová*. Zlobí se, když Maggie opět vyvolává ducha. Ještě jednou utěšuje zoufalou matku. Jejímu zemřelému synovi bylo jedenáct let, když opustil tento svět. Ale v nebi je šťastný, na matku myslí, vzpomíná...

„Lež na lež!“ zlobí se Kane. Jenže téhle ženě nešlo odmítnout: byla to manželka amerického prezidenta.

Pak už se seance nekonají. Maggie na sobě pracuje, vzdělává se, dělá vše, co její milovaný chce. Kane ji odměňuje, bere ji do opery, koupil jí diamantový náramek. Na výpravu si vzal její portrét a kadeř vlasů.

Budeme žít život čistý a dokonalý, napsal před odjezdem. *Tak budeme žít, dokud mě Bůh opět nedovede k Tobě.*

Teď je sám. A v hlavě mu hlodá podezření: *nevzdala se Margaret spiritismu jen pro něj? Co když skutečně promlouvala s duchy? Bylo by to možné! Protože on sám je teď slyší... ty, kteří s ním vypluli a kteří se už nikdy nevrátí.*

3.

Kane nebyl námořník. Sám sebe však bez váhání jmenoval kapitánem. A zapsal si do deníku: *Při plavbě se neřídíme předpisy, které platí na jiných lodích. Máme svá vlastní pravidla a nařízení...*

Ta pravidla byla jednoduchá: námořníci museli bezvýhradně poslouchat velícího důstojníka, nesměli pít alkohol (ten se mohl vydávat pouze na zvláštní rozkaz kapitána) a nesměli užívat neslušná slova. To bylo vše.

Expedice byla nazvána „Plavbou milosrdenství“. Sedmáct mužů vyplulo na lodi *Advance* hledat kapitána Franklina. Šestnáct z nich tomu záměru věřilo. Kane byl přesvědčen, že Franklin dávno zahynul. Samozřejmě, kdyby na něj při plavbě narazili, byl by to úspěch. Ale to hlavní, o co mu jde, je severní pól!

Advance je dobrá loď. Briga o 140 tunách, zesílená pro plavbu mezi ledem. Vyplula z New Yorku 30. května 1853.

Za osmnáct dní zakotvila v St. John's na New Foundlandu. Kane zde zůstal dva dny, nechal na loď přivést smečku novofundlandských psů.

Další psy – tentokrát eskymácké – koupil Kane při zastávce v Grónsku. A vzal na palubu dva další muže: devatenáctiletého Eskymáka, kterému říkali Hans, a dánsko-eskymáckého míšence Petersena.



Vyjeli podél grónského pobřeží. A na konci července dosáhli Melvillova zálivu. To bylo velmi nebezpečné místo, velrybáři mu říkali Ledová past.

Zahalila nás hustá, mrazivá vlna, napsal Kane do lodního deníku. Když se zvedla, spatřili jsme všude kolem ledovce. Vlekli jsme brigu dvěma čluny, tak se nám podařilo dostat se od pobřeží.

Za dva dny vplula loď mezi ledové kry. Lámaly se a trhliny mezi nimi se pak opět uzavíraly. Hrozilo nebezpečí, že

brigu rozdrť. Kane dal připoutat loď k jednomu z ledovců. Trvalo to osm hodin – a nebyl to dobrý nápad. Z ničeho nic se totiž začal lámat vrcholek ledovce.

„Odpoutejte loď!“ křičí kapitán zoufale. Uvědomil si, jakou udělal chybu, nezjistil, zda ledovec nepraská... Šňůry, kterými byla briga připoutána, museli námořníci přeseknout. Jen tak tak unikli pádu ledu na palubu. Pak byla briga upoutána k člunům a tažena mezi krami.

Přišli jsme o víc než 2000 stop velrybářských šňůr, zapsal Kane do lodního deníku.

Ztracen byl i jeden člun – kry ho rozdrtily jako ořechovou skořápku. Za několik dní dal Kane znova připoutat loď k jinému, volně plujícím ledovci, který před brigou lámal a drtil ledové kry.

„Veze nás k severovýchodu!“ oznámil kapitán námořníkům. Tentokrát si byl jist, že ledovec nepovolí. Nepovolil, ale otočil se – směrem na jih.

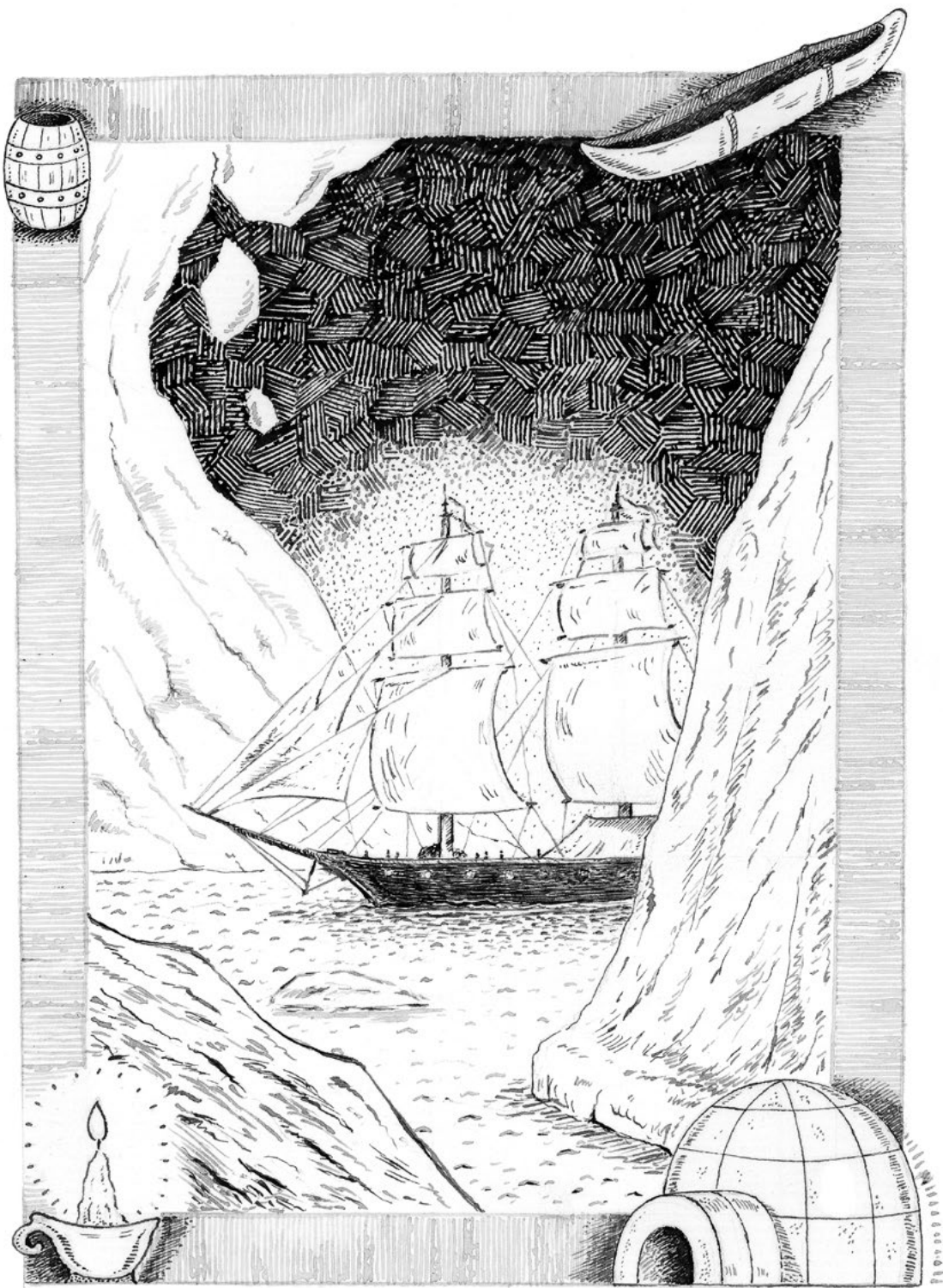
Kane dal tedy brigu odpoutat – a přitáhnout k jinému ledovci. Upoutání lodi trvalo čtyři hodiny.

Tento ledovec má gigantické rozměry a razí si cestu mezi krami na sever, zaznamenal Kane.

Šest dní trvala plavba Melvillovým zálivem.

Teď před námi leží Severní voda, ta nás donese do Smithova průlivu, stojí v lodním deníku.

5. srpna minula Advance růžové útesy sira Johna Rosse. Zářící zrnka červeného pískovce, zanesená větrem do sněhu, vyvolala u námořníků nadšení.



Rozhodl jsem se, že zakotvíme u Littletonova ostrova, napsal do deníku Kane. Dám zde vystavět mohylu a v její blízkosti uložíme člun se zásobami.

Vybrali ze skladu vše, co nutně nepotřebovali, přidali příkrývky a pogumované plátno. Pak začali stavět tábor.

Nejsme první lidé na tomto ostrově, napsal Kane. Pár zbořených zdí nasvědčuje tomu, že zde byla eskymácká osada.

Našli i malou pyramidu z kamenů – a po rozebrání zjistili, že je to hrob několika lidí.

První mrtví na mé cestě, pomyslel si Kane. Možná tu obcházejí jejich duchové. Margaret by s nimi promluvila... Ne, na co to myslím! Nesmysl. Spiritismus je podvod. Spojení s mrtvými přece neexistuje.

4.

Není nic smutnějšího než pozůstatky vyhaslého života, napsal Kane do svého deníku. V hrobě jsem našel hrubě opracované mroží kly, asi to byly součásti saní. Ležely tam také oštěpy. Mezi dospělými bylo pochováno i dítě. Dojal mě dětský oštěp, hračka svázaná kůží ze čtyř kousků dřeva. Dřevo je tu velmi vzácné.

Za několik dní se Kane vydal na lov mrožů. Potřeboval maso: psi, věčně hladoví, se rvali o každé sousto a kapitán se obával, že začnou zabíjet jeden druhého. Získat maso bylo nezbytné. Ale lov se nezdařil.

Viděli jsme na padesát těch tmavých příšer a mohli jsme se k nim přiblížit až na dvacet kroků. Jenže kulky se odrážely od jejich kůže. Neulovili jsme ani jednoho. Naštěstí pak námořníci objevili zdechlinu narvala, mořského jedno-rožce. Maso příšerně páchlo, ale psi ho přijali s nadšením, zaznamenal Kane.

Počasí se zhoršilo. Kapitán naplánoval odjezd, chtěl se dostat ke skalnatému ostrůvku, který zpozoroval ne-daleko.



„Je to nízký ostrov a pod skalním převisem bychom se mohli schovat, než bude příznivější vítr,“ oznámil mužům.

Posádka byla unavená. Ale představa klidnějšího spaní přiměla námořníky k velkým výkonům. O půlnoci 12. srpna upoutali loď velrybářskými šňůrami ke skále na ostrůvku. Bylo to na poslední chvíli – k ránu se moře zcela zatáhlo ledem.

A pak už se nedalo dělat vůbec nic. Srpnové dny ubíhaly jeden za druhým. Na moře se vyplout nedalo, led nepovo-
loval.

Budeme tu zřejmě muset strávit celou zimu, napsal Kane do deníku.

Námořníkům se zmocnila špatná nálada. Nicnedělání, to je nejhorší nepřítel. Pokud se vůbec něco dělo, byla to nepřijemnost. Nejvíc potíží způsobovali psi.

Sotva necháte ležet bez dozoru medvědí tlapu, eskymáckou lebku, koš mechu či jiný vzorek, už se na to vrhnou. Pokusili se sežrat péřovou příkrývku a jeden pes mi zhltnul dvě ptačí hnízda, která jsem sňal ze skály, postěžoval si Kane v deníku.

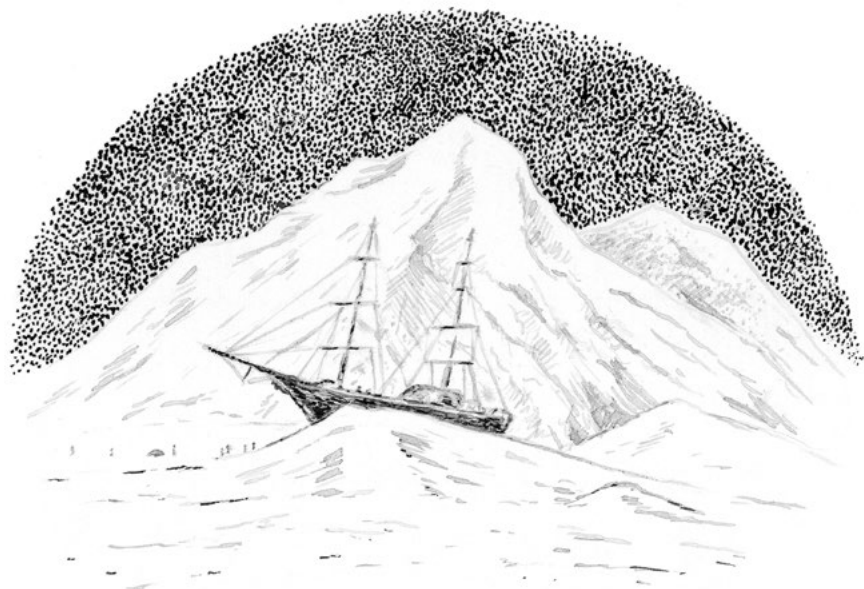
Po klidných dnech přišel 20. srpna hurikán. Led začal praskat. A lana upevňující loď nevydržela nápor větru. Bri-
gu hnal vítr na volné moře.

Kane dal skasat plachty a kormidelník měl udržovat loď v tom směru, kam byla hnána. Pak se objevily ledovce. K jednomu z nich dal kapitán loď přivázat.

Námořník McGary to dokázal, zaznamenal později Kane. Upevnil kotvu na úbočí ledovce a připevnil nás velrybářskou

šňůrou. Ted' nás ten vznešený kůň táhne s sebou, jeho čelo s nemilosrdným pohrdáním rozorává menší kry.

Na brigu se tlačily bloky ledu, nakláněly ji na bok. Nakonec loď vyjela po svahu ledovce – a tam se zastavila.



Dvacátého druhého srpna bouře ustala. Kane využil přílivu, upoutal loď lany ke člunům a muži ji vlekli volnou vodou. Bylo to pomalé a nesmírně únavné. Posádka se začala vzpouzet.

Mužům se nechce pokračovat v cestě na sever, čteme v lodním deníku. Jeden z nich navrhl, abychom vzdali pokus přezimovat. Lepší by prý bylo vrátit se na jih. S tímto názorem nemohu souhlasit!

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.